

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת ראה

אב תשפ"ה

גיליון מס' 567

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

אני לדודי ודודי לי

מאז היותינו ברי הבנה שגור על לשונינו את שדרשו דורשי
רשומות אלול – אני לדודי ודודי לי,
ימים שישראל מתקרבים **לדוד** - הקב"ה, והדוד פושט ידו
לקבלה אך נידמה שלא מצאנו בשום תחינה ותפילה לשון דוד.
בכל ימות השנה אנו נקראים לתפלה לבורא עולם
בלשון

אבינו, מלכינו – אבא ומלך,

אבא **רוצה** להעניק לבניו את כל מה שצריך על הצד הטוב
ביותר, אך **לא תמיד יכול**, יש לו מגבלות כלכליות ואחרות,
המלך לעומתו **יכול** לתת הכל ללא הגבלה אך **לא תמיד רוצה**,
יש לו את השיקולים השמורים עמו,
אנו פונים להקב"ה שינהג עמנו כאבא שרוצה וכמלך שיכול
לתת.

אך מהו לשון **דוד**?

על הפסוק כי טובים דודים מיין (שיר השירים א', ב') פירשו –
דודים – אהבה וחיבה (עי' מצודת ציון)
בימים אלו מראה לנו הקב"ה **חיבות מיוחדת**,
משל הגיע הדוד מחו"ל המראה לנו חיבה יתירה ומרעיף עלינו
אהבה ומעניק לנו מתנות,
אותו דוד המגיע לביקור, חוזר לאחר זמן קצר למקומו,
ונצטרך להמתין זמן רב עד לביקור הבא,
אם לא ניטיב לנצל את הדוד הנמצא איתנו בימים אלו, הרי
שנאלץ להמתין לו עד לשנה הבאה.

שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:18

נץ החמה - 6:09

סוף ק"ש: מג"א - 8:42 הגר"א - 9:22

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:28

צאת שבת - 19:49

זמן ר"ת במוצ"ש - 20:39

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתנו על פרשת השבוע

בנים אתם לה' (יד, א')

כתב מרן זיע"א: איתא במדרש תנחומא (נצבים): בזמן שישראל
עושים תשובה, הקב"ה מצוי להם לקבל תשובתם,
שנאמר: ובקשתם משם את ה' אלוהיך ומצאת... יכול לכל?
תלמוד לומר: (ישא ה' פניו) אליך – ולא לאומות העולם.
וכן כתב הרמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות, חיקור הדין ח"ב פ"א)
שאין התשובה מועילה אלא לישראל, ולא לאומות העולם.
ונראה הטעם לזה על פי מה שכתב המסילת ישירים (פרק ד'):
מצד שורת הדין, היה ראוי שלא יהיה תיקון לחטא כלל על ידי תשובה,
כי באמת איך יוכל האדם לתקן את אשר עיוות, והחטא כבר נעשה,
הרי שרצח את חבירו איך יוכל לתקן דבר זה על ידי תשובה,
היכול להסביר המעשה שכבר עשה במציאות.
אולם מידת הרחמים היא הנותנת שתועיל תשובה לחוטאים,
והוא חסד גמור שתיחשב עקירת הרצון כעקירת המעשה,
למדנו מכאן שהתשובה היא חסד מאיתו יתברך,
ולפי זה נראה שדוקא לישראל שהם בנים למקום, חפץ חסד הוא כרחם
אב על בנים,
מה שאין כן אומות העולם שהם בבחינת עבדים, לא מהני להם
תשובה.
וכתב בספר כבוד חכמים שהטעם שהקב"ה מקבל תשובת ישראל
ולא תשובת אומות העולם, לפי שישראל יש להם דין **בנים**, ואב שמחל
על כבודו - כבודו מחול, אבל לגבי אומות העולם שהם **עבדים**,
מלך שמחל על כבודו – אין כבודו מחול.

(מאור ישראל דרושים עמ' כ"ד)

פתח תפתח את ידך לאחיך לעניך (ט"ו, י"א)

כתב מרן זיע"א: מסופר בגמרא (ב"ב י'): רב פפא היה עולה במדרגות
של הסולם אל עליית הגג, ונשברה שליבת הסולם בעלייתו, וכמעט
נפל, אלא שנעשה נס ונותר על עומדו, חלשה דעתו ועשה חשבון נפש,
אמר: אילו נפלתי מן הסולם, הרי הייתי נידון חס ושלוים בסקילה
כדינו של עובד עבודה זרה,
אמר לו רב חייא בר רב: רבי, שמא עני בא לידך ולא פרנסתו,
שכך אמר רבי יהושע בן קרחה: כל המעלים עיניו מן הצדקה, הרי הוא
כאילו עובד עבודה זרה...
והגר"א כתב שאין דבר שאינו רמוז בתורה, שהרי טעמי המקרא של
המילים: **לאחיך לענייך** הם **דרגא חביר** (שתרגומו – מדרגה נשברת),
לומר שאם אינו פותח את ידו לתת צדקה לאחיו האביון, אז עונשו
דרגא תביר - המדרגה של הסולם נשברת.

(מאור ישראל עמ' ר"ו)

נתן נתן לו (ט"ו, י')

סיפר מרן זיע"א: מעשה בעני אחד שבא לפני רבי חיים בן עטר בעל
"אור החיים" הקדוש וביקש צדקה, הסכים הרב לתת לו צדקה,
אך בתנאי שיאמר לפניו מילים מן התורה שיש בהן שתי אותיות **זהות**
מחבורות מאות א' ועד אות ת', הסכים העני לכך, אך הקדים ואמר:
לרב שהאות **ע'** אינה נכפלת בתורה אלא רק בתהלים וכך אמר:
ומקללך **אאר** **חח** ונזם
בשבתיך **בביתך** והיו **לטטפת** התרועע (תהלים)
מעקה **לגגך** ובחרת **בחיים** חופף עליו
או **דדו** או **בן דדו** **ככל** היוצא מפיו ויתרוצצו הבנים
וישכב במקום **ההוא** **וללוי** אמר חלקת מחקק ספון
ווי העמודים **ממלכת** כהנים וימרדו את חייהם
מזוזות **ביתך** **ושננתם** לבניך ושש משזר
כשהגיע לאות ת' אמר העני לאור החיים הקדוש, על האות ת' נאמר
נתן **נתן** לו משמע ששתי נתינות צריך לתת,
נהנה האור החיים מחכמתו של העני, ונתן לו כפליים.

(שמענו מפי קודשו)

חכמתם של גדולי ישראל

רבי ישראל גרוסמן זצ"ל סיפר על אבי זקנו הגאון **רבי אברהם אבלי קוסובסקי זצ"ל** שהיה רבה של ווילקוביסק ברוסיה ואח"כ התיישב בירושלים. ומסופר שהיה בנו בן עשר ניגש לאביו לאחר תפילת שחרית ושאל בתמימות: "אבא, כמה פעמים מוזכר אביו בכל הש"ס?" פני הסבא הרצינו והוא שקע בהרהורים. את ארוחת הבוקר כבר לא אכל באותו היום. הסבא התחיל לצעוד לאורכו ולרוחבו של בית המדרש, פניו בערו כמו אש וכל כולו היה בעולם אחר, צלל ושייט בים התלמוד.

לאחר קרוב לשעתיים נעמד על מקומו, קרא לבנו יהושע ואמר **כך וכך פעמים מוזכר שמו של אביו בכל הש"ס**. הילד יהושע לקח עיפרון ומחברת, נכנס לבית הכנסת והחל לבדוק מסכת אחרי מסכת וציין כל פעם שמוזכר אביו. לאט לאט נצטברו על השולחן כמה מסכתות. סמוך למנחה הגיע לביה"כ "השרף מבריסק" – הגאון רבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל.

כשראה את הילד יושב רכון על הגמרא ומסיבו ערימה גדולה של גמרות, ניגש אליו בקפידה והביע תרעומת על סחיבת הגמרות (בימים ההם ש"ס היה דבר יקר ערך מאוד).

הילד הסביר שבשעת הבוקר שאל את אביו כמה פעמים מוזכר שם אביו בכל הש"ס, ואבא ענה לו וכעת הוא בודק, אם המספר נכון. הרב מבריסק שאל מה המספר שנקב האבא, ולשמע התשובה התיישב וחשב, לאחר זמן קצר ניגש לילד ואמר:

"אביך קלע את השערה ואמר את הסכום המדויק!"

הילד לא הביע התפעלות, חזר לעבודתו והוציא עוד גמרא מהארון. הרב מבריסק שאל: "הלא אמרת לך שאביך צדק, למה אתה ממשיך לחפש?" ענה הילד תשובה חריפה ושובבה:

"רבי, יש לי קל וחומר – אם לאבי לא האמנתי, מדוע לרב אמנתי?"

הרב מבריסק צבט לילד על לחייו, חייד ואמר: "יש לי הצעה בשבילך – בחר איזה מסכתא שאתה רוצה ואני יגיד לך כמה פעמים מוזכר אביו במסכתא זו. אם תראה שכיוונתי נכון תוכל להקיש מכך על ידיעותי בשאר המסכתות" הצעת הפשרה מצאה חן בעיני הילד. הצביע על מסכת מסויימת, ותוך דקות ספורות קיבל תשובה מהרב, הילד בדק גמרא זו, ונוכח בצדקתו של הרב.

איגרת חיזוק:

המיוחסת לרבינו עקיבא איגר זצוק"ל

אתה בן אדם צידה הכינה לך, טרם יבא השמש ויחשיך. בטרם יכבה נרך, תכין לך הדרך.

גדור אשר פרצת בחיך, טרם מהעולם יוציאוך.

דע את אלוקי אביך, יבואו הימים אשר לא חפצת כל ימך.

הלא ידעת אם לא שמעת, אל עפר תשוב ועפר אתה בחיך.

ולמקום אופל וחושך יוליכוך, ועד הקבר ילווך.

זכור נא את יום צאתך מארצך וממולדתך ובית אביך.

חילך יהא לזרים ועמליך, ואין לאל נגדם להרים ידך.

טוב מותך מחיים יאמרו יורשיך, ברוך שהגיענו לסוף ימך.

ילידי ביתך ישכחוך, יום לשנה יזכרו את שמך.

כל רעיד ואחיד יבגדו בך, גם שוכבת חיקך תעוות אותך.

למה לא תזכור יום אשר לבנים ילבישוך ושחורים יכסוך.

מעט תבן יוצע תחתך, מכל העמל אשר עמלת בחיך.

נר יהיה דלוק על ראשך, וכנגד פתח ביתך יישירו רגליך.

סביב יהלכך אנשי שלומך, וכשתילי זיתים בניך.

על כפים ישאוך, ולבור תחתיות ישכיבוך.

פתח פיך יהא מכוסה ועיניך, ושברי חרסית על פניך.

צידה תהא לרימה במותך, ואל ישאירו כי אם עצמותיך.

קרוביך ואוהביך ישובו לביתך, ואתה תשאר שם לבדך.

ראה זאת בעינך, ושוב תשוב מעוונותיך.

שם תשים משפטיך, כל אלה יגיעוך.

תן תודה לה' אלוקיך ואז תנוח ותלך לבטח בדרכיך.

כינור חידתי

א. מתי יתכן שיהודי יראה זבוב שמפרפר בין חיים למוות, ויעתיר עליו בתפילה שלא ימות?

ב. איך יתכן שיהיה מותר לכתחילה להתפלל בתוך בית הכסא?

ג. 1. **באיזה ראש חודש** אומרים הלל שלם.
2. **באיזה ר"ח** אין אומרים הלל כלל.

ד. איך יתכן שבבית הכנסת נמצאים כהנים ובכ"ז לא נושאים כפיים, אלא אומר החזן אלוקינו ואלוקי אבותינו וכו'.

ה. נפסק בשו"ע (אוה"ח סי' ס"ב), מי שנכנס לבית הכנסת ומצא את הציבור קורא קריאת שמע, צריך לקרוא עמהם פסוק ראשון, כדי שלא ירָאָה שאינו רוצה לקבל עליו עול מלכות שמים, מתי אינו חייב לקרוא עם הציבור פסוק ראשון?

ו. **לאיזה עליה לתורה**, ראוי שלא להעלות יהודי ששמו "אהרון", או "משה"?

ז. **איזו פעולה ביום אחד** מימי השבוע מותר לעשותה, **ביום הבא** – אסור, **ביום הבא** – מצוה, **ביום הבא** – סקילה?

ח. **איך יתכן** דבש שרדו אותו מהכוורת, והוא חלבי, ואסור לאוכלו תוך שש שעות מאכילת בשר?

ט. **איך יתכן** שיהודי ישן על מיטתו בלילה ומתחת למיטתו היו מאכלים, ולא נאסרו מחמת רוח רעה שעליהן?

י. **איזה מצוה** שייך לקיימה דוקא ע"י שמיעה מאחרים, ולא ע"י עשייתה בעצמו?

תשובות

א. אם בשבת זבוב הציץ לאדם, ובטעות הוא מחץ אותו, והזבוב מפרפר בין חיים למוות, והתפלל עליו להקב"ה שהזבוב לא ימות, כדי שלא יעבור על איסור חילול שבת של נטילת נשמה (עי' שו"ע סי' שט"ז סי"ט).

ב. מי שנכנס לקרקע חבירו בגזל ויחיד שם מקום לבית הכסא, מותר להתפלל שם, אם המקום לא מטונף מפני שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו (ר' שלמה קלוגר סי' כ"ו).

ג. 1. **ראש חודש** טבת מפני שהוא חל בחנוכה.
2. **ר"ח תשרי** שהוא ראש השנה.

ד. מבואר בשו"ע (סי' קכ"ו סי"ג) שליח ציבור ששכח להזכיר יעלה ויבא בראש חודש, ונזכר רק לאחר ברכת הכהנים חוזר לרצה, וכתב בהר צבי (ח"א סי' ס"א) שלא ישאו הכהנים כפיהם שנית.

ה. כתב באור לציון (ח"ב מ"ה – ח') אם הציבור קרא קריאת שמע **לאחר זמנה** אין צריך לקרוא עמהם פסוק ראשון כי אינו קורא אותה משום מצות קריאת שמע.

ו. **כתב בפלא יועץ** בהגהות, "יעלזו חסידים": לא יקראו לתורה למי ששמו אהרון – בפרשת "יאסף אהרון אל עמו" וכן למי ששמו משה בפרשת **פטירת משה**, ויהיה זריז וזהיר שלא יצא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן.

ז. **גזירת צפורניים**: **ביום רביעי** – מותר לגזוז, **ביום חמישי** – מקפידים לא לגזוז (עי' משנה ברורה סי' רס"א) **ביום שישי** – מצוה לגזוז (שו"ע סי' ר"ס) **ביום שבת** – הגוזז חייב סקילה (תולדת גוזז) (שו"ע סי' ש"מ).

ח. **מעשה שראו דבורים** המוצצים כמות גדולה של גלידה חלבית, וצבע הדבש שהופק היה לבן בהתאם לצבע הגלידה פסק הרב אלישיב (חשקי חמד נדה ט) **שהדבש חלבי**, שהרי פלטה מה שבלעה.

ט. **כתב בהן איש חי** (רב פעלים ח"ד – ה') אם הניח אדם מאכל חבירו מתחת למיטה **ללא ידיעתו** אין שורה על האוכל רוח רעה כי אין אדם אוסר דבר שאינו שלו.

י. ברכת כהנים.

(החידות נלקחו)

מתוך הספר **ופיריו מתוק**
(להרב ארז חזני)

הלכות שבת-מלאכת זורע

***המשקה מים** לזרעים או לאילנות הרי זה תולדת זורע וחייב, הילכך האוכלים בשבת בגינות או בפרדסים צריכים להיזהר שלא ישפכו מים ולא יטלו ידיהם **על הזרעים** שצריכים למים, והוא הדין לשאר משקים.

***כתב האגלי טל** מלאכת זורע (סעיף ב') מי שזרע בקרקע במקום הראוי להצמיח, אפילו חזר וליקטו - חייב, וכתב לחלק בין אופה ומבשל לזורע, שבבישול אין חיובו נגמר **עד שיתבשל** כדאיתא בשבת (ד') – "הרודה את הפת קודם שנאפה פטור",

ולפיכך אם הניח אוכלים על האש ע"מ לבשלם, והוציאם קודם שנתבשלו אינו חייב, אבל הזורע חיובו **תכף בשעת זריעה**

ולפיכך אפילו חזר וליקטו קודם שנשתרש - חייב.

וכן כתב האור שמח: (פ"ג מהלכות שבת פ"א) שנראה ברור שהזורע והנוטע בשבת אע"פ שהקליטה היתה בחול – חייב, שאין הקליטה מעצם החיוב שהרי אפילו אם בא להוציא את הזרעים מן הקרקע טרם שנקלטו חייב. שמלאכת הזריעה היא זריעה בקרקע העשוי לצמח פרי, ואע"פ שלא השריש חייב.

וכ"כ המנחת חינוך: הזורע במקום שראוי לצמוח - חייב מיד, אעפ"י שעדיין לא השריש ולא נקלט כלל, כגון אם תיכף ומיד הגביהו מן הקרקע חייב. ולא דמי לאפיה ובישול, שקודם שנאפה אינו חייב כדאיתא בשבת (ד') שהתירו לרדות הפת קודם שתאפה כדי שלא יתחייב סקילה.

משום ששם **האופה** היא המלאכה, וחייב בשעת **אפיה**, אבל כאן **הזריעה** היא המלאכה, ומיד שזרע חייב.

אבל **בחדושי הרש"ש** (שבת ע"ג) כתב: שאם ליקט מה שזרע קודם שנשרש – פטור למפרע על מה שזרע, כיון שלא נתקיימה מחשבתו – כדין רודה פת קודם שנאפה שפטור.

וכ"כ הגאון מהר"ם בן חביב בשו"ת קול גדול (סי' ע"ה): שאף שמתחייב מיד על הזריעה, גם כשהושרשה נעשית לאחר השבת, שהואיל וכוונתו לזרוע ומחשבתו מתקיימת מתחייב מיד על הזריעה.

מ"מ אם לאחר שזרע חיטה ושעורה קדם וסילקם קודם שהשרישו, **אינו עובר** משום זורע דלא עביד מידי,

ודמי למה שאמרו בשבת (ד') שאם הדביק פת בתנור וקדם וסילקו קודם שנאפה פטור.

ועיין בשו"ת חלקת יואב (אוה"ח סי' י') שכתב שאע"פ שמבואר בספר החינוך (פרשת קדושים) **שבכלאיים אפילו ליקטן** אחר שזרען חייב מלקות על הזריעה, מ"מ יש לחלק בין שבת לכלאיים דבשבת קיי"ל מלאכת מחשבת אסרה תורה וכל שלא נתקיימה מחשבתו, כשחזר וליקטן – פטור.

***כיוור** שרוחצים בו ידיים, ושוטפים בו כלים והמים הנשפכים לתוכו זורמים דרך צינור ומגיעים לקרקע זרועה, אף על פי כן **מותר** ליטול ידיים ולשטוף כלים לתוכו, ואין חוששים להשקאת הזרעים שנגרמת ע"י המים. כיון שאין כוונתו להשקות הזרעים, ולא דמי למשכ' לעיל שהאוכלים בגינות ופרדסים אסור ליטול ידיהם שם, מפני שהם משקים ע"י כך את הזרעים,

כי שם שפיכת המים על הזרעים הוי כמשקה מים על הזרעים, ואעפ"י שאינו מתכוין מ"מ הוי פסיק רישיה,

אולם שפיכת מים בכיוור שאינה על הזרעים ממש, אלא שהם זורמים לשדה זרועה ע"י הצינור הוי ליה **כח שני** דלא מידי עביד אלא גרמא בעלמא, וכ"כ בספר שמירת שבת כהלכתה (פרק ב' הערה נ"א) בשם הגרש"ז אורבך שמותר לשפוך מים בכיוור אף שהמים זורמים דרכו לקרקע, מכיון שנעשה ע"י **כח שני**.

סיפור השבוע

סיפור רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

הגיע אלי אדם, ודמעתו על לחיו, וביקש לתאר התרחשות מסעירה שהיתה אצלו לפני שנים רבות. אחד מחבירו שהיה מובטל, ופרנסתו לא היתה מצויה, רצה להתקבל לעבודה במפעל לברזל, אולם התפקיד שביקש למלא במפעל, היתה תפוסה כבר על ידי פועל אחר.

החבר פנה אליי, מספר האיש, וביקש שאגש לבעל המפעל, ואספר לו **לשון הרע על הפועל** ההוא שכבר עובד אצלו, ו'אגלה' לו שהוא אינו אדם הגון ואינו עובד כראוי.

המטרה היתה שכאשר ישמע המנהל את דברי הלה"ר על הפועל, הוא יפטר אותו, וייקח במקומו את החבר שלי.

האיש המיוסר שבא אלי סיפר שבתקופה שבה התרחש המעשה, לא היה עדיין שומר מצוות, ולכן לא הרגיש כלל באכזריותו ובנבזיותו של המעשה הנפשע שעשה, והמשיך את חייו כרגיל.

עברו חלפו כמה שנים מאז פיטוריו של הפועל, והנה לפתע בלי כל הודעה מוקדמת **נפטרה בתו של המלעני**, דהיינו מי שביצע את השליחות בפועל, והלך וסיפר את הלה"ר למנהל המפעל.

גם האבל והשכול שפקדו את ביתו, עדיין לא הביאוהו אל המסקנה שהשי"ת תובע ממנו את חייו של הפועל שפוטר. שהרי אדם שמפוטר מעבודתו מגיע למצב של פיקוח נפש, ועל דאטפת אטפוך.

לא עוברת תקופה קצרה, ואסון נוסף – חמור מאין כמותו – פוקד את האיש.

הפעם **היתה זו אשתו שהלכה לעולמה**, ושוב – באופן פתאומי, מבלי 'הסבר רפואי' הרמזי הכל כך ברור עדיין לא נקלט.

רק כשהגיע העונש השלישי, והאיש **איבד גם את פרנסתו בדרך לא דרך**, רק אז עוררו אותו אנשים מן הצד, שידעו מהסיפור ההוא של הפיטורין, שאולי הכל קורה בגלל זה....

בשלב זה, הוא מספר, השתכנעתי, וקלטתי את חומרת העניין, ואף חזרתי בתשובה והתקרבתי לה', ובאתי עכשיו אל הרב כדי לשאול מה התיקון שעלי לעשות כדי לכפר על החטא ההוא.

האיש היה **נראה מיוסר מאוד**, וסיפר לי שהדבר הראשון שניסה לעשות הוא לאתר את הפועל שפוטר בגללו, ולפייסו.

אלא שכאן החלה הבעיה, הוא לא זכר את פרטיו המזהים של הפועל, ואפילו את שמו לא זכר, ומהיכן ידע כיצד מגיעים אליו.

האיש ביקש לדעת מה לעשות עתה, ומה **התיקון שלו**.

השבתי לו, שראשית כל נפרסם את סיפורו בבטאון של רמת אלחנן ונבקש מהציבור שיסייע לנו באיתורו של מנהל המפעל.

ושנית, כדי לכפר במשהו על מה שעשיתי, כדאי **שתיתן כסף לצדקה לצרכי רבים** כגון למרכז הרפואי 'מעיני הישועה'.

אולם כאשר ביקש לדעת מה הסכום שעליו לתת, לא ידעתי מה להשיב לו, שהרי הדבר תלוי בפרטים שונים, ובמצבו הכלכלי והמשפחתי.

יעצתי לו לגשת אל המרא דאתרא של העיר שלו, ורק הוא, כרב העיר, יכול להורות לו את סכום הכסף שעליו לתת.

והנה אירע דבר פלא ברגע שאמרתי לו שעליו לשאול את הרב של העיר שלו, נשמעו דפיקות בדלת. ומי עמד בפתח? – המראה דאתרא של העיר ההיא.

האיש חזר בפני הרב על כל הסיפור, והמרא דאתרא אכן הטיל עליו סכום מסוים, ובו במקום רשם האיש צ'ק לצרכי רבים.

הבה נלמד מכך את הלקח המאלף שיש דין ויש דיין.

חכם עדיף מנביא

אתם יודעים זה לא סוד, היה אצלי שר הבטחון, פרס לפני מפות, והראה לי את הכל לפי דעתו בעד ההתנתקות, ההצעה של שרון אבל מאידך שמעתי הרבה אלופי צהל, אלופי צהל מעולים, ששרתו בעצמם בבטחון, היה ראשם ורובם בתוך הבטחון, ואני שמעתי את כולם בהקשבה,

והמסקנה, דברים ברורים בלי שום ספק, חייבים להצביע נגד ההתנתקות אני רואה בזה סכנה, פיקוח נפש, תקדים מסוכן מאוד. אם הוא יבצע את ההתנתקות הזאת, מה יאמרו הגויים?! מה יאמרו כולם?! הברחנו את היהודים האלו, האינתיפאדה שלנו הועילה, הטרור הועיל, מגיע לנו פרס, הנה הברחנו אותם, מחר נעשה את זה בחברון, מחרתיים נעשה את זה בבאר שבע, ונברח את היהודים האלה.

בשביל מה משא ומתן,

"ידינו רמה פן ינכרו צרימו, פן יאמרו ידינו רמה, ולא ה' פעל כל זאת". כך יאמרו הגויים, ולכן אסור בהחלט לעשות דבר כזה. חייבים להצביע נגד ההצעה הזאת.

"ההצעה הזאת פסולה לחלוטין, היא מסוכנת לעם ישראל.

זה יהיה פרס לטרור. פרס לטרוריסטים האלה, שרוצחים נפשות.

שרצחו לנו כאלף נפשות. ניתן להם פרס?! לעזוב את כל זה ונלך,

בלי הסכם בלי שום תמורה?! "יחנים נמכרתם ולא בכסף תגאלו".

"תמכור עמך בלא הון ולא ריבת במחירהם". ככה בזול ניתן להם

את זה בידים שלהם?! זה דרך של התורה? התורה תסכים לדבר כזה?

בלי הסכם בלי תמורה, בלי שום דבר, להפקיר להם את כל מה שעשו,

ניתן להם הכל?!

והיו קרובים לישובים שלנו. **קרובים לאשקלון**, 7 קילומטר יש ביניהם.

עם הטילים שלהם, עם הקאסם שלהם, שמות יעשו בישראל ח"ו.

זה סכנה גדולה, זה פיקוח נפש.

"לכן אסור לי לשתוק. חייב אני להציל מה שיכול להציל.

כל יהודי שהוא ירא שמים יראה את הנולד, חכם עיניו בראשו.

יראה שהוא מסכן את הישוב כולו, **מסכן את עם ישראל** חס ושלום.

חליה וחס לעשות דבר כזה. חייבים להצביע נגד התוכנית הזאת.

"שידעו כולם הם מסכנים את היישוב, הם מסכנים את עם ישראל

ח"ו. מוכרים את ישראל ככה בלא הון, לא הסכם ולא שום דבר.

לעזוב את המקום ולהפקיר אותו וללכת?! לכן כל אחד ואחד ששומע

אותי חייב להודיע לחבירי **שידעו שאני אמרתי את דעת התורה**.

התורה שלנו מחשיבה כל נפש של ישראל כמו עולם מלא.

מותר לי להפקיר עולם מלא?! מותר לי להפקיר את עם ישראל ח"ו?!

לסכן את החיים שלהם? איך נעשה דבר כזה.

"והם (המחבלים הפלסטינים) אדרבה, **ירימו ראש**.

"ומשנאיד נשאו ראש, על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפוניך.

אמרו לכו ונכחדים מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד".

יאמרו עד עכשיו לא יכלנו עליהם, אבל הנה עכשיו ידינו רמה

ולא ה' פעל כל זאת".

היום אומרים חבל עזה מחר יעברו לחברון, **מחר יעשו בבאר שבע**,

מחר יעשו בגושים ביהודה ושומרון ועוד, איך נוכל לשתוק ולהחריש.

חס ושלום מסכנים את כל ישראל. הוא (שרון) לא רואה,

הוא לא צופה את העתיד, הוא טועה בדבר.

"לכן מורי ורבותי, מצווה להודיע בראש כל חוצות, לפרסם את זה,

שאסור להצביע בעד התוכנית הזאת, תכנית בריחה.

יאמרו הנה הם ברחו, נברח אותם גם מבאר שבע, נברח אותם

גם מחברון, נברח אותם גם מירושלים. אז מה יהיה הסוף?!

זה סכנה, כל אחד ואחד "ישמע חכם ויוסיף לקח".

(מרן זיע"א מתוך דרשה במוצ"ש"ק

כנגד תוכנית ההתנתקות

ליל י"א אייר תשס"ד

(והועתק מלשונו מילה במילה)